

Arrest

nr. 272 843 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 25 januari 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. RAHOU en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2017 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 18 juli 2019 weigert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 233 842 van 10 maart 2020 verwerpt de Raad dit beroep..

Op 20 april 2020 neemt het bestuur een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqies}) ten aanzien van de verzoekende partijen. Tegen deze beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arresten nrs. 244 724 en 244 725 van 24 november 2020 vernietigde de Raad de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Op 16 juni 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 november 2021 beslist de verwerende partij tot onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.06.2020 werd ingediend door :U. D. C., A. L. (N° R.N. X)

Geboren te San Juan De Colon op X

C. Y. N. (N° R.N. X)

geboren te San Cristobal op X

C. U., Y. P. (N° R.N. X)

geboren te San Cristobal op X

C. U. , A. S. (N° R.N. X)

)geboren te San Cristobal op X

Allen van nationaliteit: Venezuela

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 05.07.2017, werd afgesloten op 10.03.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verblijven sindsdien illegaal in België. Voor wat betreft het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar – namelijk 3 jaar en 8 maanden maanden – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier, dit betrokkenen niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Betrokkenen verwijzen naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Betrokkenen beweren dat zij de wraak van overheidsgeleide troepen in Venezuela vrezen omdat meneer weigerde voor de overheid te betogen en zij in Europa asiel aanvroegen. Wat betreft het niet deelnemen aan betogingen in Venezuela, betrokkenen voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds naar voor werden gebracht tijdens hun asielprocedure en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Wat betreft betrokkenes aangehaalde vrees voor terugkeer naar hun land van herkomst omdat zij in België asiel aanvroegen, dient te worden vastgesteld dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere

vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verwijzen betrokkenen naar de Coronacrisis, de toenemende kracht van de pandemie in Venezuela en de ernstige economische en gezondheidscrisis in Venezuela. Zij ondersteunen deze verklaring door enkele algemene rapporten die de situatie met betrekking tot de humanitaire crisis, de gezondheidszorg en de veiligheidssituatie in hun land van herkomst beschrijven. Betrokkenen blijven echter bij deze algemene verklaring. Zij passen deze niet toe op hun persoonlijke situatie en leggen geen bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet. Betrokkenen verwijzen eveneens naar een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken met betrekking tot de opschorting van alle commerciële en burgerlijke vluchten naar Venezuela. Dit advies is niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat zij als Venezolaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst.

Het feit dat betrokkenes minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Venezuela hun schoolopleiding in België zouden moeten onderbreken kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd onzegd. Betrokkenen hebben, na de definitieve afwijzing van hun verzoek tot internationale bescherming in maart 2020, bewust de keuze gemaakt hun illegaal verblijf in België verder te zetten. Daarenboven hadden betrokkenen gebruik kunnen maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf om aan te vragen op basis van art. 9.2 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst. Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van de minderjarige kinderen bij hun aankomst in België (11 en 6 jaar oud) in juli 2020, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene beweren dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 3 van het Kinderrechtenverdrag. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen betrokkenen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Betrokkenen beroepen zich eveneens op artikel 22bis van de Grondwet (met name dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat). Echter, we merken op dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van hun minderjarige kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is.

Betrokkenen beweren verder dat de verplichting om in Venezuela een aanvraag tot machtiging tot verblijf aan te vragen, een inbreuk zou betekenen op hun privéleven omwille van de bijzondere banden met België en de intense sociale relaties. Betrokkenen verwijzen in dit verband naar art. 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent voor betrokkenen en hun kinderen echter geen breuk met het sociaal netwerk, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het

grondgebied wat geen ernstig en moeilijk herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het aangehaalde sociale netwerk van betrokkenen, dient te worden vastgesteld dat betrokkenen 20 steunverklaringen voorleggen van vrienden, kennissen, voormalige werkgevers en leerkrachten, die niet getuigen van relaties die zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien zijn betrokkenen van Venezolaanse nationaliteit en niet visumplichtig, en staat het hen vrij om op regelmatige basis terug naar België te komen voor een periode van 3 maanden en bij de gemeente een aankomstverklaring te laten afleveren.

Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun minderjarige kinderen louter met de Belgische cultuur vertrouwd zouden zijn. Deze kinderen zijn immers zelf in Venezuela geboren, hebben de Venezolaanse nationaliteit en waren bij aankomst in België, minder dan 4,5 jaar geleden, reeds bijna 11 en 6 jaar oud. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene's kinderen nog steeds vertrouwd zijn met de Venezolaanse taal en cultuur, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 41 jaar (voor mijnheer) en ruim 30 jaar (voor mevrouw) in Venezuela, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België van slechts 4,5 jaar geleden, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Zo blijkt uit het administratief dossier dat zowel mevrouw als mijnheer in het kader van hun asielaanvraag verklaarden dat zowel hun ouders als meerdere broers en zussen nog in Venezuela verblijven. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen over in Vlaanderen gelijkgestelde diploma's en certificaten beschikken, dat zij tijdens hun asielprocedure gewerkt hebben, dat zij aanwervingsbelofte voorleggen, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die hen zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst, daar betrokkenen niet meer de officiële toestemming beschikken om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Voor wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen een blanco strafregister voorleggen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen vrijwilligers werk doen in België, dat zij deelcertificaten Nederlands behaalden, dat zij cursussen inburgering volgden) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Onderhavige aanvraag werd eveneens ingediend voor betrokkene's meerderjarige dochter C. U., A. H. (N° R.N. 003110341255) geboren te San Cristobal op 03.11.2003, verblijvende te (...), voor wie op 29.11.2021 eveneens een beslissing onontvankelijk naar de stad Morstel werd gestuurd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 373 en 376 van het B.W.

De verzoekende partijen lichten hun eerste middel als volgt toe:

“Artikel 373 Burgerlijk Wetboek bepaalt dat wanneer de ouders samenleven zij gezamenlijk het gezag over de persoon van het kind uitoefenen.

Artikel 376 Burgerlijk Wetboek bepaalt dat wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, zij ook gezamenlijk zijn goederen beheren en gezamenlijk optreden als zijn Vertegenwoordiger.

In casu treden beide ouders op basis van vermelde bepalingen gezamenlijk op in deze procedure als vertegenwoordigers van hun kinderen.

De bestreden beslissing had ook moeten genomen worden én ter kennis worden gebracht van beide ouders; zij werd enkel genomen en ter kennis gebracht van de moeder van de kinderen.

beslissing schendt om die reden vermelde wetsbepalingen van het Burgerlijk Wetboek, en dient ook vernietigd te worden.”

De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd. De bestreden beslissing werd in hoofde van de beide echtgenoten en hun kinderen genomen en werd bovendien aangetekend verzonden naar het door hen opgegeven adres. De kritiek mist feitelijke grondslag.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008, van de artikelen 3, 24, en 28 van het Kinderrechtenverdrag (hierna: het I.V.R.K.), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoekers dat zij gepoogd hebben de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen en dat zich genesteld hebben in niet legaal verblijf en hun kinderen op die manier geschaad hebben.

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen (pagina 1, § 2 redenen; pagina 2, § 1 ...) aan een opsomming van de door verzoekers gevoerde procedures.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 16.06.2020) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoekers de machtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoekers.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoekers via asielprocedure en met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten, zelf verantwoordelijk zijn voor hun lang verblijf in België.

Het gegeven dat er asielprocedures zijn gevoerd, zegt op zich dan ook niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoekers in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoekers anno 2020-2021 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat zij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in hun land van herkomst, in casu Venezuela bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kunnen indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoekers beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of zij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid dragen, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.

Dat verzoekers het lange verblijf, dat zij volledig geïntegreerd zijn, zelf in de hand hebben gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoekers om de aanvraag in Venezuela te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met hun handelswijze in België; het gaat er om dat zij, welke ook hun verantwoordelijkheid hiervoor is, zeer lange tijd in België zijn, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kunnen naar hun land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het gezin.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoekers bekend dat diverse families die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook families die, zoals verzoekers, minderjarige schoolgaande kinderen hebben. Het gaat dan inzonderheid over families die langer dan 5 jaar in het land verblijven, die hier schoolgaande kinderen hebben en waarvan wordt aangetoond dat de ouders of één van hen perfect in staat is om door arbeid in het onderhoud van de familie te voorzien.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft verder in deze lijn een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goedgevoelde criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet hadden verzoekers in hun aanvraag gewezen op onder meer de criteria lang verblijf, lange regularisatie procedure, schoolgaande kinderen ... die in diverse andere dossiers een basis vormden voor ontvankelijkheids- en gegrondverklaring van een aanvraag op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan gezinnen met kinderen die in een gelijkaardige situatie als verzoekers zijn...

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Tweede onderdeel,

Verzoekers hadden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te kunnen doen, de situatie van de twee minderjarige kinderen ingeroepen.

De bestreden beslissing geeft in dat kader motieven die geen uitstaans hebben met de beoordeling van buitengewone omstandigheden of die onjuist zijn: 'betrokkenes kinderen zijn nog steeds vertrouwd met de Venezolaanse taal en cultuur', 'zij dus moeten hebben beseft dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was',...

Deze motieven worden in alle ernst in de beslissing opgenomen. Zij hebben geen verband met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, daar vermelde motieven niet uitgaan van een tijdelijke terugkeer van verzoekers naar Venezuela, maar duidelijk van een definitieve terugkeer naar Venezuela.

Deze motieven maken wel duidelijk dat de onderliggende redenering in de bestreden beslissing is dat verzoekers geen verblijf kunnen krijgen in België, en de facto wordt het begrip buitengewone omstandigheden dat betrekking heeft op louter tijdelijke terugkeer aangewend om in feite een definitieve terugkeer te motiveren.

Op zich is dergelijke niet afdoende motivering voldoende om de beslissing te vernietigen daar het begrip buitengewone omstandigheden op een willekeurige wijze in strijd met de wettelijke context van artikel 9bis vreemdelingenwet ingevuld is.

Derde onderdeel,

Verzoekers hadden specifieke motieven ingeroepen waarom zij de aanvraag niet in Venezuela konden doen.

Het ging om een geheel van argumenten: lang verblijf in België, in België uitgebouwd privé- en familielevens, angst voor wraak uitgaande van de overheidsgeleerde troepen, dat de kinderen hier schoollopen en terugkeer om in Venezuela de aanvraag te doen hun schoolloopbaan ernstig zou hypothekeren.

Verzoekers merken in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden. Verder miskent de beslissing flagrant het element van de weigering van de vader om deel te nemen aan betogingen voor de overheid en aldus wraak van de overheidsgeleerde troepen vreest.

De beslissing stelt dat verzoeker geen begin van bewijs zou voorbrengen van dit gegeven en dat de asielprocedure niet weerhouden werd.

Vierde onderdeel,

De twee kinderen kennen, gelet op hun jonge leeftijd, enkel België als thuisland. Op het ogenblik van de aanvraag waren zij 14 en 8 jaar oud; op het ogenblik van de beslissing 16 en 10 jaar. Beide kinderen zijn intussen schoolplichtig.

Verzoekers hadden opgeworpen dat het Kinderrechtenverdrag en met name de artikels 3, 4, 9, 24 en 28 ervan dienden gerespecteerd te worden en dat bij 'die redelijke overweging de proportionaliteit in acht diende te worden genomen', en het buiten proportie is de aanvraag in Venezuela te moeten gaan doen. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij elke maatregel de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Dit is duidelijk niet het geval.

Artikel 28 erkent het recht op onderwijs. Ook dit element is niet afdoend, minstens niet met een correcte motivering, betrokken in de beslissing.

De bestreden beslissing is in haar motivering ook voor wat de kinderen betreft niet uitgegaan van een tijdelijke terugkeer, maar van een definitieve terugkeer. Dit blijkt uit het gegeven dat het recht op scholing van de kinderen principieel niet wordt aanvaard omdat zij hun onderwijs in België gekregen hebben in illegaal verblijf en doordat de ouders zich genesteld hebben in België. De beslissing gaat dus niet uit van het recht op onderwijs van de kinderen, maar van het feit dat zij hier in feite niet of nooit hadden mogen zijn, en in feite geen 'recht op onderwijs' hebben kunnen opbouwen.

De bestreden beslissing maakt verder geen faire proportionaliteitsafweging tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van verzoekers en hun kinderen, anderzijds, en motiveert in louter algemene termen.

Ondertussen zijn de ouders ook grootouder geworden van een Belgisch kleinkind.

De bestreden beslissing maakt verder geen faire proportionaliteitsafweging tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van verzoekers en hun kinderen, anderzijds, en motiveert in louter algemene termen. : 'Nergens blijkt een schending van het kinderrechtenverdrag.' Dit is een louter algemeen motief. Alleszins wordt het belang van de kinderen niet als 'eerste overweging' genomen, hoewel dit de vereiste is van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag.

Vijfde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoekers in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben.

Verzoekers hebben overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, in België schoolgaande kinderen, vestiging van het centrum van hun belangen in België, vrees voor terugkeer naar Venezuela...werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Bovendien sloeg onder meer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partijen niet op enige concrete wijze uiteen zetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG, de artikelen 24 en 28 van het I.V.R.K., artikel 24 van het Handvest, of artikel 8 van het EVRM zou schenden. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen is een uitzonderingsbepaling en moet dan ook strikt worden geïnterpreteerd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partijen stellen in hun eerste onderdeel dat de kernredenering van de bestreden beslissing er volgens hen in bestaat dat zij gepoogd hebben de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen en dat zij zich genesteld hebben in illegaal verblijf en hun kinderen op die manier geschaad hebben. Volgens de verzoekende partijen hebben deze motieven echter geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name dat van de buitengewone omstandigheden. Volgens de verzoekende partijen wijst de verwerende partij de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat zij via de asielprocedure en met negatie van de bevelen om het grondgebied te verlaten, zelf verantwoordelijk zijn voor hun lang verblijf in België.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing inderdaad dat *“hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure”*, dat *“het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar – namelijk 3 jaar en 8 maanden maanden – heeft geduurd, (...) het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd op gelopen in de behandeling van het dossier, dit betrokkenen niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.”*, en dat *“Betrokkenen, na de definitieve afwijzing van hun verzoek tot internationale bescherming in maart 2020, bewust de keuze (hebben) gemaakt hun illegaal verblijf in België verder te zetten.”*. Niettegenstaande de verzoekende partijen kunnen gevolgd worden in hun betoog dat het gegeven dat er asielprocedures zijn gevoerd niets zegt over het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden en dat hun reële situatie dient te worden beoordeeld en dit volledig te buiten gelaten of zij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid dragen, merkt de Raad op dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen trachten voor te houden dit op zich niet de kernredenering van de bestreden beslissing uitmaakt. In tegendeel blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk de door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen *in concreto* heeft beoordeeld, zodat kan worden aangenomen dat dit deel van de bestreden beslissing niets meer is dan een overtuigende motivering.

De verzoekende partijen betogen verder dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. De verzoekende partijen maken echter niet aannemelijk waaruit dan wel zou blijken dat de verwerende partij de ingeroepen elementen enkel louter afzonderlijk zou hebben beoordeeld. De eenvoudige lezing van de bestreden beslissing wijst alvast op het tegendeel. Uit de hiernavolgende bespreking zal bovendien blijken dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de beoordeling van de verwerende partij van de elementen die zij hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheden, kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partijen maken ook niet op enige concrete wijze aannemelijk dat het geheel van de omstandigheden wel een buitengewone omstandigheid zou uitmaken, terwijl dit niet het geval is voor de individuele elementen.

De verzoekende partijen voeren de schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Zij stellen dat het hen bekend is dat diverse families die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook families die, zoals zij zelf, minderjarige schoolgaande kinderen hebben. Het gaat dan volgens de verzoekende partijen inzonderheid over families die langer dan 5 jaar in het land verblijven, die hier schoolgaande kinderen hebben en waarvan wordt aangetoond dat de ouders of één van hen perfect in staat is om door arbeid in het onderhoud van de familie te voorzien. Het gaat volgens de verzoekende partijen om een criterium dat informeel gekend is. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld, of ongelijke situaties gelijk. Zij brengen echter geen concrete gegevens aan die een voldoende concrete vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als de verzoekende partijen op een andere wijze werden

behandeld. De verzoekende partijen beperken zich tot de loutere bewering dat er volgens hen sprake is van een bekend informeel criterium, maar zij maken dit niet aannemelijk. Bovendien beperken zij zich tot de stelling dat het in die andere situaties ook ging om families met schoolgaande kinderen die hier een bepaalde tijd waren en de ouders in staat waren om arbeid te verrichten. Het is duidelijk dat deze eventuele beperkte overeenkomsten met andere zaken niet volstaat om te kunnen spreken van 'gelijkaardige situaties' zoals vereist om een schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk te maken. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel stellen de verzoekende partijen voor wat betreft de situatie van de twee minderjarige kinderen dat in dat kader de motieven geen uitstaans hebben met de beoordeling van buitengewone omstandigheden, of dat ze zelfs onjuist zijn. De verzoekende partijen verwijzen onder meer naar de motivering dat zij zijn nog steeds vertrouwd zijn met de Venezolaanse taal en cultuur, en zij dus moeten hebben beseft dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Volgens de verzoekende partijen gaan deze motieven niet uit van een tijdelijke terugkeer naar Venezuela, maar wel van een definitieve terugkeer. Daarom hebben zij volgens de verzoekende partijen niets van doen met de buitengewone omstandigheden.

Dat de verzoekende partijen van oordeel zijn dat het zou gaan om een definitieve en geen tijdelijke verwijdering gaat alvast in tegen de expliciete motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij motiveert immers ook dat het gaat om *“een eventuele tijdelijke verwijdering”*. De Raad acht dit motief bovendien niet kennelijk onredelijk. Wanneer de verzoekende partijen immers geen buitengewone omstandigheden aannemelijk maken, zoals *in casu*, staat het hen immers vrij om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Wanneer zij voldoen aan de wettelijke voorwaarden zal de verwijdering in dat geval dan inderdaad ook tijdelijk zijn. De verzoekende partijen maken het tegendeel niet aannemelijk. Voorts laten zij na aan te geven waarom zij van oordeel zijn dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden betreffende de kinderen onjuist zijn. Hiermee tonen zij geenszins aan dat de bestreden beslissing niet wettig zou zijn.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

In een derde onderdeel stellen de verzoekende partijen wederom dat zij een geheel van argumenten hebben aangebracht waarom zij de aanvraag niet in Venezuela konden indienen. Zij menen dat het geheel van argumenten in overweging moet worden genomen en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde. Verder stellen ze dat de beslissing flagrant het element van de weigering van de vader om deel te nemen aan betogingen voor de overheid en aldus wraak van de overheidsgeleide troepen vreest, miskent.

Zoals reeds aangestipt heeft de verwerende partij wel degelijk alle door de verzoekende partijen ingeroepen buitengewone omstandigheden beoordeeld. De verzoekende partijen maken hun betoog niet aannemelijk dat de samenhang van al deze argumenten tot een andere beoordeling zou leiden. Zij beperken zich op dat punt tot een algemeen en theoretisch betoog. Voorts bevat de bestreden expliciete motieven betreffende de aangehaalde vrees voor de overheid, namelijk: *“Betrokkenen beweren dat zij de wraak van overheidsgeleide troepen in Venezuela vrezen omdat meneer weigerde voor de overheid te betogen en zij in Europa asiel aanvroegen. Wat betreft het niet deelnemen aan betogingen in Venezuela, betrokkenen voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds naar voor werden gebracht tijdens hun asielprocedure en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”*. Het feit dat de verzoekende partijen louter van oordeel zijn dat de verwerende partij dit element anders had moeten beoordelen maakt uiteraard nog niet dat bovenvermelde motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partijen maken het tegendeel overigens ook niet aannemelijk.

Het derde onderdeel is ongegrond.

In het vierde onderdeel van het middel gaan de verzoekende partijen verder in op de situatie van de twee minderjarige kinderen. De twee kinderen kennen, gelet op hun jonge leeftijd, volgens de verzoekende partijen enkel België als thuisland. Op het ogenblik van de aanvraag waren zij 14 en 8 jaar oud, op het ogenblik van de beslissing 16 en 10 jaar. Beide kinderen zijn intussen schoolplichtig. De verzoekende partijen verwijzen naar het hoger belang van het kind, dat de eerste overweging zou moeten vormen volgens artikel 3 van het IVRK en waarmee volgens hen geen rekening is gehouden. Ook ten aanzien van de kinderen is de verwerende partij volgens de verzoekende partijen in de bestreden beslissing uitgegaan van een definitieve terugkeer en niet van een tijdelijke terugkeer. De verzoekende partijen halen ook aan dat zij ondertussen grootouder zijn geworden van een Belgisch kleinkind.

Uit bovenstaande bespreking is al gebleken dat de verzoekende partijen helemaal niet aannemelijk maken dat de verwerende partij van een definitieve en geen tijdelijke verwijdering is uitgegaan bij het nemen van

de bestreden beslissing. Verder motiveert de verwerende partij op zeer concrete wijze en uitgebreid over de twee minderjarige kinderen.

Deze motieven luiden als volgt:

“Het feit dat betrokkenes minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Venezuela hun schoolopleiding in België zouden moeten onderbreken kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd onzegd. Betrokkenen hebben, na de definitieve afwijzing van hun verzoek tot internationale bescherming in maart 2020, bewust de keuze gemaakt hun illegaal verblijf in België verder te zetten. Daarenboven hadden betrokkenen gebruik kunnen maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf om aan te vragen op basis van art. 9.2 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst. Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van de minderjarige kinderen bij hun aankomst in België (11 en 6 jaar oud) in juli 2020, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene beweren dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 3 van het Kinderrechtenverdrag. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen betrokkenen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Betrokkenen beroepen zich eveneens op artikel 22bis van de Grondwet (met name dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat). Echter, we merken op dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van hun minderjarige kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is. Betrokkenen beweren verder dat de verplichting om in Venezuela een aanvraag tot machtiging tot verblijf aan te vragen, een inbreuk zou betekenen op hun privéleven omwille van de bijzondere banden met België en de intense sociale relaties. Betrokkenen verwijzen in dit verband naar art. 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent voor betrokkenen en hun kinderen echter geen breuk met het sociaalnetwerk, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het aangehaalde sociale netwerk van betrokkenen, dient te worden vastgesteld dat betrokkenen 20 steunverklaringen voorleggen van vrienden, kennissen, voormalige werkgevers en leerkrachten, die niet getuigen van relaties die zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien zijn betrokkenen van Venezolaanse nationaliteit en niet visumplichtig, en staat het hen vrij om op regelmatige basis terug naar België te komen voor een periode van 3 maanden en bij de gemeente een aankomstverklaring te laten afleveren. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun minderjarige kinderen louter met de Belgische cultuur vertrouwd zouden zijn. Deze kinderen zijn immers zelf in Venezuela geboren, hebben de Venezolaanse nationaliteit en waren bij aankomst in België, minder dan 4,5 jaar geleden, reeds bijna 11 en 6 jaar oud. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenes kinderen nog steeds vertrouwd zijn met de Venezolaanse taal en cultuur, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 41 jaar (voor mijnheer) en ruim 30 jaar (voor mevrouw) in Venezuela, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België van slechts 4,5 jaar geleden, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Zo blijkt uit het administratief dossier dat zowel mevrouw als mijnheer in het kader van hun asielaanvraag verklaarden dat zowel hun ouders als meerdere broers en zussen nog in Venezuela verblijven. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat deze uitgebreide motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partijen maken ook niet op concrete wijze aannemelijk dat een, eventueel tijdelijke, terugkeer tegen het belang van de kinderen zou ingaan. Noch tonen zij aan dat de motieven betreffende het onderwijs van de kinderen kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij beperken zich tot een vage niet geconcretiseerde kritiek. Het is niet omdat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling, dat deze beoordeling niet wettig zou zijn.

Bovendien stellen de verzoekende partijen dat zij grootouder zijn geworden van een Belgisch kleinkind. Vooreerst merkt de Raad op dat dit argument niet werd ingeroepen als buitengewone omstandigheid door de verzoekende partijen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partijen hiermee doelen op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel geen formele motiveringsplicht inhoudt. Het feit dat werd rekening gehouden met het beweerde familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hoeft dan ook niet expliciet te blijken uit de motieven van de bestreden beslissing, maar kan even goed blijken uit de stukken van het administratief dossier.

Wat betreft het argument dat zij thans grootouders zijn geworden stelt de Raad vast dat zich in het administratief dossier een 'Nota voor Freddy Roosemont, Directeur-Generaal' bevindt van 3 november 2021. Uit deze nota blijkt dat de oudste dochter van de verzoekende partij bevallen is van een Belgisch kind, B. C. A. en dat de Belgische vader minderjarig was op het moment van de geboorte. De dochter van de verzoekende partij en het minderjarige kind staan sinds 19 oktober 2021 ingeschreven bij de grootmoeder langs vaderszijde van het kind, namelijk mevrouw R. F.

Vooreerst merkt de Raad op dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het minderjarige kleinkind van de verzoekende partijen opgroeit in het gezin van de grootmoeder langs vaders kant, bij wie ook de ouders wonen. De verzoekende partijen maken op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat er *in casu* bijkomende banden van afhankelijkheid bestaan.

Gelet op de zeer karige informatie die de verzoekende partijen aanreiken is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien zijn de verzoekende partijen niet visumplichtig en kunnen zij heel gemakkelijk hun kleinkind komen bezoeken.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het IVRK merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze bepaling van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Het vierde onderdeel is ongegrond.

Ten slotte houden de verzoekende partijen in een vijfde onderdeel van het middel voor dat de elementen van lang verblijf, de in België schoolgaande kinderen, de vestiging van het centrum van hun belangen in België, de vrees voor terugkeer naar Venezuela... in het onderdeel 'ontvankelijkheid' werden naar voor gebracht. Deze elementen konden volgens hen dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben op de gegrondheid.

Los van de vaststelling dat de verzoekende partijen de motieven die betrekking hebben op de beweerde vrees van de verzoekende partijen in Venezuela niet op concrete wijze betwisten, merkt de Raad op dat de stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange*

duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU